

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt vores arbejde – Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

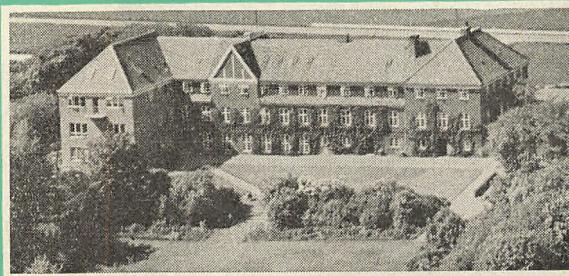
Slægtsforskerens Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Bed
og arbejd!

**Fra
Nr. Nissum
Højskole**

10 Oktbr. 1962 · 54. årgang

1887 * 1962

NR. NISSUM HØJSKOLE

Indre Missions første højskole

fylder

75 år

Læs i bladet:

JUBILÆUMSARTIKLER

INDBYDELSE TIL JUBILÆUMSFEST

OPFORDRING TIL AT GIVE JUBILÆUMSGAVE

Pastor Ad. L. Hansen i sit kontor

75 år

Er der noget at takke for?

Det er Nr. Nissum Højskole, der fylder 75 år nu til november. Der var højskoler i Danmark flere årtier før, men N. N. H. var den første af Indre Missions højskoler.

Begyndelsen var en enkelt mands værk. Det var sognepræst Ad. L. Hansen i Nr. Nissum, der i året 1887 samlede en flok unge i sin præstegård og gav dem af sin ånds menneskelige og kristelige rigdomme. Det var naturligt for pastor Hansen at søge nær tilknytning til Indre Mission med sin højskoletanke, og det lykkedes for ham at vinde tilslutning både hos I. M.s samfundskredse og hos dens bestyrelse.

Nu er de første 75 år af skolens liv gået. Vinter efter vinter og sommer efter sommer er der kommet en flok unge til N. N. H. og E. Sommetider fuldt hus og til andre tider var der temmelig god plads; sammentalt er det et stort antal — skal vi gætte på 6—7000 — der har været elever på skolen.

I jubilæumsåret kan vi spørge: Er der noget at takke for? — Ja, der er. Skolen har noget at takke for.

Tak til alle de forskellige forstandere og lærerkræfter, som gennem årene har udført et trofast og ofte uegennyttigt arbejde i skolens

tjeneste. Gennem mange år var det kun små lønninger, der kunne opnås på N. N. H.

Også tak til de mange, der har båret skolen økonomisk. Meget ofte har skolens ledere måttet kalde på venners gavmildhed. Når byggeforetagende har trængt sig på, har det drejet sig om store summer. Og ved hvert års regnskabsopgørelse har der stedse været en ikke ringe indtægtspost, som hed „Indkomne gaver“. Uden alle disse gaver var N. N. H. ikke blevet 75 år.

Tak til de mange elever, som kom, og til hjemmene, som sendte dem. Tak for tillid. Og tak for hvert ungt sind, som lukkede sig op til at tage imod og derved gjorde det rigt at være lærer.

Der er noget at sige tak for. Hvad der ovenfor er sagt viser, at mange gamle elever ikke alene med ord, men også i gerning, har vist, at de på deres side også har noget at takke for.

Sidst og størst! der er noget at sige vor Gud og Fader tak for. Ham tilkommer æren for alt godt, der er sået i menneskesind på N. N. H. og E.

Vor skole er ikke gammel. 75 år er ingen alder i den forbindelse. I bøn om — og i tro på — at Gud fremdeles vil vedkende sig gerningen og i tillid til I. M.s samfunds- og gamle elevers fortsatte vennesind går N. N. H. og E. frimodig ind i det næste kvarte sekel.

P. Roesgaard.

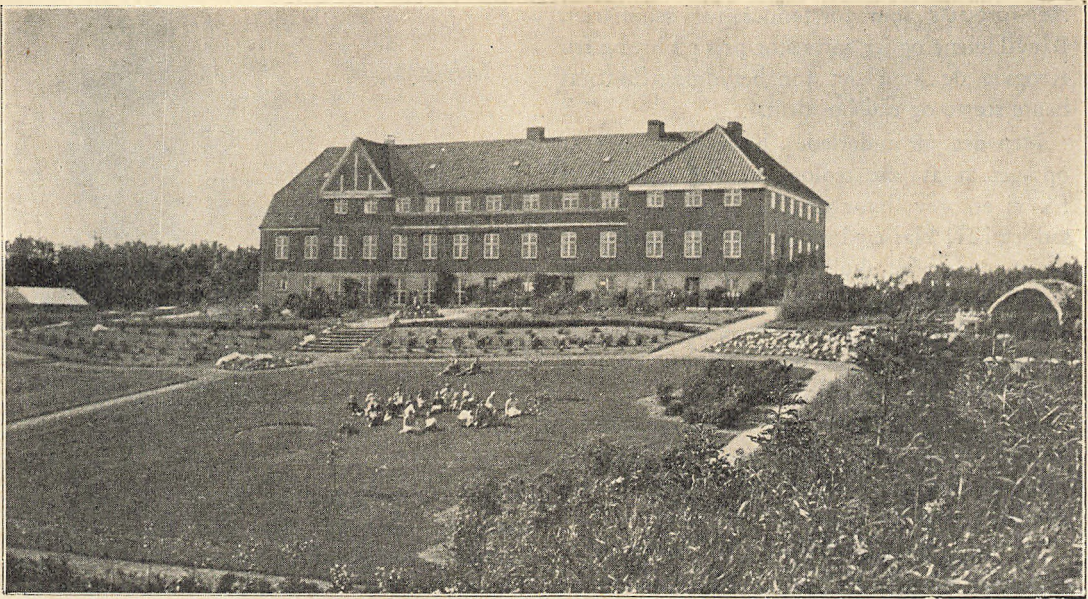
BEDES BEMÆRKET!

Sidste frist for indmeldelse til jubilæumsfesten er 15. november.

Nogle unge piger, der vil hjælpe til med serveringen, kan derved komme gratis med til festen. Vi håber meget, at en del vil melde sig - og i god tid. Ellers bliver vi nødt til at bede vinterleverne om at servere, hvilket vil være ret kedeligt, da det er et af de steder, hvor mændenes underlegenbed kommer tydeligst frem.

Vi vil gerne antage en ung stuepige mere. Vi har nu 5 piger til vinteren, men vil gerne have 6.

Næste nummer af elevbladet kan ikke ventes før i december. Det bliver så julenummer med referat fra jubilæumsfesten.

Den flotte nybygning på bakken

DA HØJSKOLEN FLYTTEDE

Af Ludvig Meinild

Med ord kan der males. Ja, vist. Men ak! Ofte synes den, der maler, godt at se billedet for sig i den rene og klare virkeligheds skær, uden at de, der hører eller læser, får nogen levende følelse af billedets farver og omrids. Når jeg sætter mig til skrivemaskinen for at fortælle om skolens flytning fra seminariebyen til den herlige plads på bakken, føler jeg mig aldeles afmægtig over for den opgave at gøre dette levende for læserne. De beskedne muligheder dengang og den senere vækst kan ikke få plads og perspektiv i en kort fremstilling på papir.

Midt i vinteren 1918 samledes bestyrelsen for Nørre Nisum Højskole og Seminarium i Langå og besluttede at nedlægge højskolen, der i nogle måneder i denne vinter havde så få elever, at det kunne skrives med et encifret tal. Det stadige underskud var en bydende grund, og seminariet havde god brug for højskolens lokaler.

Formand for bestyrelsen var pastor Asschenfeldt-Hansen, der selv tidligere havde været sognepræst i Nørre Nisum og samtidig forstander for højskolen og seminariet. Da han vågnede næste morgen, slog det ham med forfærdelse, at han, der var ivrig efter at sætte noget i gang, havde sat noget værdifuldt i stå. Nedlagde vi Indre Missions første højskole i aften? Nej, det måtte ingen høre, at han havde været med til!

Helene og jeg havde dengang i tre år haft et hyggeligt hjem og en dejlig skolegerning i en stråtækt skole fra 1826. Det var i Korsør landsogn, hvor den senere justitsminister Helga Petersen dengang var en håbefuldt skolepige med fletninger.

Vi havde ingen planer om at rejse derfra, men da opfordringen kom til at drive højskolen som selvstændig virksomhed, sagde vi ja ud fra den naturlige forudsætning, at A. Krog-

søe fortsatte som forstander for seminariet. Både Helene og jeg satte stor pris på hr. og fru Krogsøe og anså det for betydningsfuldt at hente støtte og råd hos dem.

Men det gik anderledes. Krogsøe var stærkt optaget af at læse teologi, og hen på foråret fik vi et brev, hvor det bl. a. hed: Forleden sad jeg i III klasse på seminariet og så ned over de unge, for jeg skulle eksaminere dem. Men jeg kunne ikke erindre navnene på een eneste af dem. Da gik jeg lige hjem og skrev min afskedsansøgning! Men I skal bare tage fat med frisk mod. Det går nok!

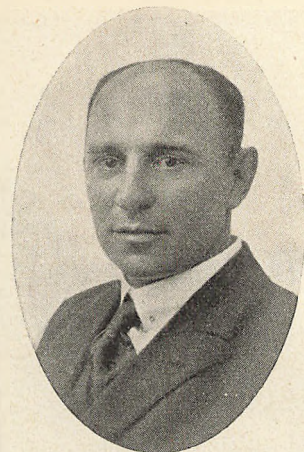
Jeg havde søgt orlov fra folkeskolen et år, og min svoger havde lovet at være vikar. Så blev skridtet gjort, skønt mine ældre brødre advarede mig. De fandt det letsindigt.

De følgende fire år levede vi af at drive pensionat for seminarister, og selv om dette er meget agtværdigt og nyttigt arbejde, stod det os hurtigt klart, at det ikke skulle være vor livsopgave. Vi havde til stadighed 60 seminarister på kost, og pladsforholdene gjorde det ikke muligt, at seminarister og højskoleelever spiste samtidig. — Højskolens spisetider måtte rette sig efter seminariets timeplan, hvad meget andet også måtte. Trods alt, hvad vi formåede at hitte på, måtte det til enhver tid stå klart for det lille højskolehold, at de blev tålt, men at de i grunden kun var som en flok spurve i en hønsegård.

Det gjaldt om at gøre højskolen selvstændig med egne bygninger, eget køkken og helst et landbrug og fremfor alt en selvstændig og gunstig beliggenhed. Det måtte opnås, at eleverne fik et hjem på skolen, så de følte, at her var alting lagt til rette for dem — og helt for dem.

Ved møderejser og venners hjælp lykkedes det at få repræsentanter for henved 100 Indre Missions samfund til at give betinget støtte til skolen og vælge repræsentanter, ud af hvis midte en bestyrelse for højskolen kunne dannes, når den blev gjort til selvejende institution. Heldigvis er alle eller næsten alle skuffelser fra den tid gået fuldstændig i glemmebogen. Men et morsomt træk skal nævnes. Et medlem

Ludvig Meinild

af seminariets bestyrelse tog selvstændig et initiativ til støtte for skolen. Han samlede repræsentanter fra et stort område og gav kaffe på hotellet til alle de samlede, der enstemmigt vedtog, at Nørre Nissum Højskole burde nedlægges, jo før jo hellere. Vi fik regningen på kaffen og betalte den. Det er mig en tilfredsstillelse at kunne tilføje, at vi aldrig senere så vedkommende hjælper ved vore sammenkomster på højskolen, og at vi så i øvrigt senere fik både megen støtte og en mængde gode elever netop fra de egne.

Vor yngste søn, Kalle, blev født den 3. jan. 1922. Den dag havde vi bestyrelsesmøde på højskolen. Det var ikke min kone eller mig, der havde bestemt dagen. Men den dag kunne bestyrelsen, og vi sagde aldrig nej, når de havde tid og lejlighed til at tage sig af højskolens sager. Den dag blev det bestemt at købe ejendommen Brejdablik. Det var to gode gaver på een dag. Og nu kom der gang i foretagendet.

Hvad der nu skete, kunne der skrives en bog om. De stedlige landbrugskyndige repræsentanter ved dette køb var gdr. Peder Frandsen, Ø. Stokholm og fru Kristensens far, landstingsmand Rasmussen-Byskov.

Uden deres medvirken havde det næppe på dette tidspunkt været muligt at træffe denne afgørelse. Vore økonomiske forhold var ikke gode, og indsamlingen, vi havde gående, gik trægt.

Som formand for højskolens bestyrelse valgtes sognepræst J. P. Agger, og bestyrelsen arbejdede støt, så led efter led i den store plan skred frem. I København sad den kloge, nøjsomme og opofrende forretningsfører Helligsøe og brugte al sin fritid til at fremtrylle tegningerne. Han havde tegnet seminariets første nybygning og viste den samme omtanke ved tegningen af højskolebygningen. Om nogen har følt glæde ved at udføre et arbejde blot for at se arbejdet tage form og blive til nytte, så er det ham. I bestyrelsen var indvalgt tømrermester Nielsen, Lemvig, og det var ham og murermester N. Pedersen, Nørre Nissum, der stod for opførelsen af bygningen, der efterhånden tog form på bakken.

Det hændte, da murene var oppe i højde med elevetagen, at det blev en stærk storm, og da jeg om aftenen var en tur oppe på bakken, svajede de endnu ikke tørre mure for det uhyre pres. Murer Pedersen gik der, skønt det var langt efter fyraften. Han satte stiver og støtter til.

Vi var begge to små mænd den aften. Det ville fryde ham og alle dem, der dengang tog skolens flytning på sig som en vigtig opgave, at se, hvor støt og smukt skolen står i det storlåede landskab i dag.

Foruden de allerede nævnte var mange andre meget virksomme for at fremme flytningen, og blandt dem, der således har efterladt en stærk følelse af taknemmelighed i sindet hos os, er forstander M. Grønne, Struer, og Krog-søe, der var blevet sognepræst i Sunds. Men af alle skolens venner kom ingen til at stå os nærmere, og ingen var os til større nytte end Peder Frandsen, Øster Stokholm. Han og jeg havde i novbr. 1907 mødt hinanden som elever på Haslev Højskole. Fra den tid stammede hans kærlighed til højskolen, og det var en kærlighed, der gav sig synlige og mærkbare udtryk. Kristiane og Peder Frandsen har bragt store ofre for højskolen. For Helene og mig og for vore ældste børn står flytningen af højskolen med en glans over sig, som næppe overstråles af nogen anden enkelt begivenhed i vort

liv. Det var en skøn tanke, der vandt form og nu står mur- og nagelfast for alles øjne.

På samme måde er alle gode tanker vundet frem ved menneskers sammenhold og enig indsats. På samme måde ligger alle gode tanker og venter i dag på dig og mig. Fattig er den, der ikke har viljen til at ofre for det, der er offer værd.

Den ædlest tanke kan vente,
kan vente i tusinde år,
om tjenerne er rede,
står op og går,
så ringene føjes sammen,
led for led,
til det, der først var tanke,
er virkelighed.

Ingen kan i dag gøre turen fra Humlum til Lemvig uden at få et indtryk af, at denne skole og dens beliggenhed stærkt forøger indtrykket af den fortryllende og særprægede egn. Denne følelse træder naturligvis stærkt frem hos dem, der selv er børn af skolen, men næppe så stærkt som hos os, der så dens mure skyde op af agerjord.

HØJSKOLEMØDER

Københavnskredsen.

Igen i år indbyder KFUM og KFUK til fælles højskole-festaften i KFUK, St. Kannikestræde 19, København. Mødet afholdes mandag den 12. nov. kl. 20,00, og der bliver tale af forstander Christiansen, Haslev. Entré kr. 3,50. Mød nu op alle sammen, karle og piger, unge og gamle Nissum-elever. — Vel mødt!

P. u. v.

Bodil Fruelund.

Østvendssyssel højskolekreds

afholder sammenkomster i Hjallerup missionshus.

Lørdag den 27. okt. kl. 20,00: Forstander Peder Møller, Hellebjerg, taler over emnet: Ansvar for dig selv.

Lørdag den 24. nov. kl. 20,00: Adventsfest. Forstander Magelund, Haslev, taler om: Israel og tidens fylde.

Aarhus højskolekreds

afholder sammenkomster på KFUM, Klosterg. 37.

Onsdag den 7. nov. Forstander Jef Tange, Rønde, taler.

Onsdag den 5. dec. Forstander Nørgaard, Diakonhøjskolen, taler.

Glimt fra årene 1931-1948 på Nr. Nissum Højskole

Af Laurits Kaag.

For nogle dage siden sendte forstander Kristensen mig et brev, hvis hovedindhold var: Vil du skrive en artikel til vort jubilæumsnummer? Mest vel om de mere synlige begivenheder i din forstandertid.

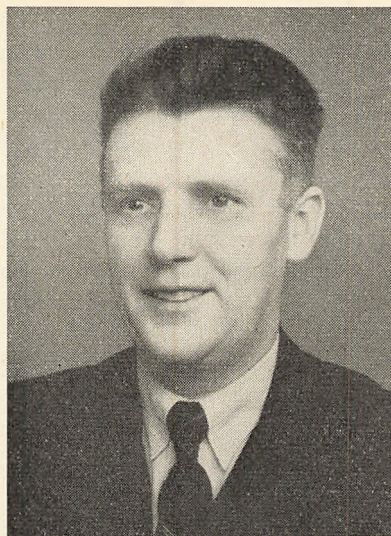
Efter opfordring fra højskolens bestyrelse og daværende forstander Olsen (Meinild) overtog min kone og jeg pladsen som forstanderfolk til august 1931. De nævnte var vore gode kendinge og venner fra min lærergerning ved skolen 1920-25. Blandt dem, der bød os og vore fire børn velkommen den første dag, var skolens nuværende forstander, dengang kendt under navn og stilling i eet ord „Kandidaten“. Han var allerede forud ansat som lærer og forblev vor medarbejder i hele forstandertiden.

Skolen var nybygget og genindviet i novbr. 1923, om det fortælles andetsteds i bladet. Een slem mangel havde den at drages med fra starten: Vandmangel!

Dette må være noget af det første, du bringer i orden, sagde Olsen den dag, han gav mig skolens nøgler. Jeg har ladet grave forskellige brønde, men alle har de givet for lidt vand.

I læbæltet var bygget en træbarak, kaldet „Den grønne Villa“. Den havde gammeldags das. På skolen var installeret dejlige „træk og slip“, men de måtte og kunne ikke bruges. Økonomien var stram, meget stram; hidtil var skolens ledelse veget tilbage for de betydelige udgifter til en artesisk boring.

Øg endnu engang fik vi fat på en mand, der kunne vise vand. Med pilekvisten i hånd gennemsøgte han terrænet omkring skolen. Det var mægtigt spændende. Endelig standsede han og sagde: Graver I en brønd her, kan I forsyne

ikke alene skolen, men alle naboerne med vand. Vi forsøgte. Men forgæves. Brønden måtte ligesom flere andre jævnes med jorden. Skønt skolen havde 3 brønde, måtte det meste af vandet hentes i tønne ved seminariet.

Da blev det besluttet, at nu skulle der bores efter vand, desværre mislykkedes det første forsøg. Vi kom da i samarbejde med mejeriet Elmely, og denne boring gik fint. Begge de vandmanglende institutioner og flere naboer fik rigeligt og godt vand i hanerne. Hvilken fryd det var!

Begyndelsen af 1930'erne var markeret af landbrugskrise, arbejdsløshed og økonomisk depression for vort land som helhed. Også for højskolerne var det krisetid. Der var ikke råd til højskoleophold, skønt dette kun kostede 65 kr. mdl. i vinterhalvåret 1931-32. Statstilskudet til skolerne var meget beskedent.

Men året 1933 blev et mærkeår for N.N.H. i flere henseender: — Vandforsyningen kom i orden, skolens nuværende forstanderpar holdt bryllup, og Brejtdablik blev atter benyttet som bolig for en gift lærer, og så blev året afslutning på en ond spiral. Højskolens økonomi var truet i en sådan grad, at det var ved at være katastrofalt. Siden genindvielsen var gælden stadig vokset.

Den 28. novbr. var der repræsentantskabsmøde med bortlodning og basar, lodsedler var solgt af gamle elever forud. Festen fik et særdeles godt forløb, elevbladet skrev derom: Det var børnene, de gamle elever, som sendte deres takkegaver og viste sindelag til at hjælpe. Det økonomiske resultat blev over forventning godt 7.911 kr.

De følgende år var på forskellig vis præget af støtteaktioner fra gamle elever og andre venner, og samtidig steg elevtilgangen.

Mindes må i særlig grad 50-årsdagen i 1937. Den fejredes som en 2-dages jubilæumsfest med den mere højtidelige del søndag den 28. novbr. og basar m. m. om mandagen. Elevbladet skrev bl. a.: „Praktisk talt alle 100 elevhold havde een eller flere eller mange repræsentanter. — Hvor var det festligt at se dem side om side, de rigtig gamle og de helt unge, der danner forbindelsen med fortiden og skal være skolens ryggrad og bedste støtte i fremtiden. — Vi sporer dog først og sidst Guds velsignelse, og derfor går vor tak også opad . . .“ — I maj 1938 skrev bladet: „Een af skolens fire prioriteter er blevet bortskaffet.“

Jeg har skrevet så udførligt om dette, fordi det virkelig var livsens nødvendigt på dette tidspunkt for skolen at få en vending i den økonomiske udvikling, og fordi skolen og vi har en stor tak at bringe til den vennekreds, som da bestod en ildprøve.

Skal jeg nævne andre synlige begivenheder og ændringer i skolens struktur, bliver det vel: I 1935 påbegyndtes den efterskoleafdeling, der senere er kommet ind i en rig udvikling, vi fik indrettet et efter datidens forhold godt skolekøkken og husflidslokale. Der blev bygget en cyklestald, købt nogle jordarealer mellem den gamle og den nye landevej, anskaffet bedre hjælpemidler i køkken og vaskehus, og så brød vi med noget af et paradoks om, at højskoleværelser skulle være kalkede og med hård seng, da alle værelserne stod tapetserede og med senge, der havde fjedermadras.

Verdenskrigens udbrud bragte sådan set ikke straks nogen ændring i livet på N.N.H. og E.

Snaest knyttede det vel båndene stærkere mellem skole og elevkreds og mellem skole og sogn. I nogle år endnu gik arbejdet stort set i de gamle baner under de ændrede ydre politiske og nationale forhold.

Men i elevbladet for december 1943 stod der: „Så skete det, vi længe har vidst kunne ske, men hidtil har håbet ville gå os forbi.

Vi har den tunge meddelelse at bringe, at vor kære skole er beslagnet til andet formål lørdag den 4. decbr., eleverne skulle flytte ud og skolelokalerne være rømmet til kl. 10 næste dags morgen, dog at vi fik lov at beholde forstanderlejligheden. Lærerpersonalet har før været samlet til alvorlige drøftelser, men aldrig med en så alvorlig stemning hvilende over sig som hin dag. — Vi beder Gud vise os den rette vej og søger at finde den . . .“ — Eleverne hjalp os med at få så meget som muligt af skolens sager ført til gode venner, inden de rejste, og de tog det smukt og godt — og harmdirrende.

Vi skulle nu til at bo på en „tysk kaserne“. Hvor der før havde været stuvende fyldt med glad højskoleungdom, vrimlede det nogle timer senere med tysk militær, jernbeslåede støvlers tramp og korte kommandomeld fyldte luften.

Det blev forsøgt at finde andre bygninger, hvor vi kunne fortsætte skolen, men forgæves. Vi efterkom da bestyrelsens ønske om at blive på vor post og søge at bringe skolen så godt som muligt gennem dette.

Der blev trukket en klar linie, som blev fulgt: Ingen maskepi med besættelsesmagten, men en korrekt optræden fra vor side.

Det blev en spændingens tid, men også en tid, hvor vi på særlig måde følte os båret af forbøn. — Hvordan formede livet sig under disse vilkår?

Skolens bygninger led særdeles meget. Den af den danske stat fastsatte leje og senere erstatning dækkede dog ret nøje den følgende istandsættelse.

Værnemagten kunne vise sig fra en farlig side over for os, men optrådte gennemgående ret korrekt. Vi følte, der var fjender iblandt,

men også mennesker af høj moralsk og kristen karat.

Skal jeg give et enkelt eksempel: En dag blev jeg kaldt til en samtale med de to højst stående officerer, hvoraf den ene talte godt dansk. Efter nogle ret almindelige drøftelser vedrørende beslægtelsen, sagde den ene pludselig: Har De i en artikel skrevet sådan og sådan? — Efter et øjeblik betænkning svarede jeg: Ja, det har jeg, og forklarede mig lidt nøjere. Han stod lidt og sagde så med vægt: Denne gang sker der Dem intet, men vi råder Dem til at være forsigtig med ord og skrift — og tag Dem iøvrigt i vare for danskeren NN, som har sin gang hos os. — Da jeg kom ind i min stue, spurgte jeg mig selv, hvem er ven og hvem er fjende i dette? og var ikke i tvivl om svaret.

Efter at have gennemlevet besættelsestiden og den forunderlige befrielse, „der var en morgen som tusind andre, og ingen andre i tusind år“, samlede 63 elever og ca. 160 gæster på N.N.H. og E. den 28. novbr. 1945. Det blev en takkefest. — Skolens formand, provst Th. Rendtorff citerede i en tale santalmissionær Børresen, der om det mørke i sit liv sagde: „Der var alligevel lys under det alt sammen. Den mørke tid førte os nærmere til Gud i stilhed og bøn.“

Så var der atter højskoleliv på værelser og i skolestuer. Men da vi nåede slutningen af året 1948, forstod min kone og jeg, at vort virke måtte være forbi på dette sted. Med dyb vémod og inderlig taknemmelighed mod Gud og mennesker og med de allerbedste ønsker for skolens fremtid rejste vi. Med glæde har vi set skolens udvikling i de forløbne år. Med vilje har jeg kun nævnt ganske få navne i denne artikel, men i vor erindring står skrevet så mange flere: gamle elever, medarbejdere i skolestue, landbrug, hus og hjem, sogn, menighedsliv og foreningsliv.

Selv om forstanderen skrev, at jeg gerne måtte sende en meget lang artikel, er denne vist blevet for lang. I så fald: Undskyld!

En hjertelig hilsen fra *Dagmar og Laurits Kaag.*

VILLY KRISTENSEN

52-53 og 57-58

Vor kære Villy, vor flinke elev og gode kammerat, er som omtalt i aviserne omkommet ved en bilulykke.

Villy var den ældste af 5 søskende, og de har alle været elever her. Den yngste var her nu i sommer.

Villy var forlovet med Inger Lise Mikkelsen, der var elev her i 1957, og hun var ligesom Villy en af vore kæreste elever.

Med inderlig deltagelse tænker vi på de venner, der har mistet deres søn, broder og forlovede, og vi beder om, at Gud vil velsigne dem gennem den dybe sorg og hjælpe dem til at komme godt igennem alt det tunge.

Fra mindesammenkomsten ved begravelsen bringer vi her et par af de mange gribende mindeord.

Seminiariets konstituerede rektor, lektor J. Hejbøl, Nr. Nissum, mindedes i smukke ord afdøde som en dygtig og pligtopfyldende seminarist. Det, der er sandhed og ret, var det afgørende i hans liv og gerning, sagde han. I sin mindetale gik lektor Hejbøl desuden ud fra følgende tre skriftsteder: 1) Af Herren er dette sket, og det er underligt for vore øjne. 2) Den, som vedkender sig mig over for mennesker, ham vil jeg også vedkende mig over for min Fader, som er i himmelen. Og 3) Kæmp for sandhed indtil døden, så skal Gud Herren stride for dig. — Det var tre ord, der passede på afdøde, for han var en tro elev og en god kammerat på skolen. Lektor Hejbøl nævnte også det gode forhold, der havde været mellem afdøde og hans hjem, som det tydeligt fremgik af den selvbiografi, Villy Kristensen havde skrevet til seminariets arkiv.

Afdødes svigerfar, Jørgen Mikkelsen, Mors, omtalte den sorg, det var for ham og Lis og hendes

Program
for
NØRRE NISSUM HØJSKOLE^S
JUBILÆUMSFEST

onsdag den 28. november 1962.

Kl. 15,30: Festgudstjeneste i Nr. Nissum kirke ved biskop Baun.

Kl. 17,30: Festmiddag på højskolen med tale af undervisningsminister Helveg Petersen. Derefter er ordet frit.

Bestyrelse, repræsentantskab, tidligere medarbejdere m. fl. vil få en særlig indbydelse, men alle tidligere elever og alle skolens venner med deres pårørende er hjertelig velkomne til at deltage i festen. I bedes indmelde jer inden *den 15. november*, og vi synes godt, vi kan bede jer om selv at betale for middagen. Det vil ellers blive en mægtig dyr dag for skolen, da middagen bliver leveret udefra, så køkkenpersonalet kan få nogen lettelse.

Vi venter nu en række breve med navne på venner, der indmelder sig til festen. Det vil blive en stor skuffelse, hvis ikke der kommer mange. Betalingen for middagen er 12 kr. pro persona. Pengene kan sendes sammen med indmeldelsen i check eller på anden måde. Dette beløb må endelig ikke betragtes som gave til skolen, for det er kun dækning af skolens kontante udgift.

Vi håber, at der er nogle af de senere års sommerelever, der vil melde sig som gratis serveringshjælp, og sådanne skal naturligvis ikke betale for middagen.

Vore vinterelever vil blive behandlet som børn af huset, og vi håber, at de får lært at finde sig hjemme her i tiden fra den 5. til den 28. november, så de kan være glade festdeltagere. Det er i høj grad for deres skyld, at festen er sat så sent. Den rigtige jubilæumsdag er den 3. november.

Skulle der komme flere indmeldelser, end pladsforholdene tillader, så forstår I da alle, at vi er nødt til at returnere de sidste, så det må da ingen tage os ilde op. Men foreløbig glæder vi os til at modtage alle de gæster, som skolen kan rumme.

Og lad os så huske at bede om, at vor fest må få et smukt og værdigt forløb. Selv om mange fortjener en tak, så er det alligevel sandheden, at Gud alene tilkommer æren.

søskende at høre om den frygtelige ulykke, der havde krævet to menneskeliv og deriblandt Villy, som de havde ventet sig meget af. Han omtalte, at det nu var anden gang, Inger Lise fik en brat og dyb sorg, idet hendes mor døde lige så pludseligt for 7 år siden, men han sluttede med at nævne,

hvilken velsignelse denne for ham da så dybe sorg senere førte med sig, så han nødig ville have undværet den sorg, for Gud kan tale til os gennem den dybe sorg, så vi bliver lutrede til hans tjeneste, og det vil jeg også ønske, at du nu, Inger Lise, må opleve, sluttede han.

Af vore elever gik de fleste til deres vante gerning

Af A. C. Nielsen, Vinderup.

Kristen Kold, et navn, der ikke glemmes, så længe der findes ungdomsskoler i Danmark, begyndte i Ryslinge; der byggede han for småpenge et stråtækt bondehus og begyndte at drive højskole den 1. novbr. 1851. Han havde 15 elever. Hans søster stod for husholdningen. Hun brugte vinteren igennem 5 kg sukker; det var efter Kolds mening for meget. — Kold fortalte for de unge bønderkarle og snakkede med dem. De mødte „det levende ord“. Han levede sammen med dem, sov i samme rum som de, og de fik tilsammen drøftet mange ting, indtil sønnen indfandt sig. — Der var brug for den nye skoleform, tilslutningen øgedes. Da Kold havde flyttet sin skole til Dalum, havde han over 100 elever. Dygtige og begejstrede mænd fulgte hans tanke op, og nye skoler oprettedes rundt i landet. Af eleverne gik de fleste efter endt skolegang ud til deres vante gerning og satte spor i det sogn, de boede i. Grundtvigs tanke og Kristen Kolds udformning deraf i praktisk skolearbejde har sat dybe spor, og der er i grunden ikke langt fra Ryslinge 1851 til Nr. Nisum 1887.

Ad. L. Hansen, et navn, der vil blive husket i Indre Missions højskolekredse, begyndte den 3. novbr. 1887 i Nr. Nisum. „Han syldede med bøn“, har en sagt. Han havde som Kold 15 elever den første vinter. Her blev smulerne også taget med. I den gamle præstegård blev der plads til klasseværelse, spisestue, soveværelse, gymnastiksal m. m. Selv om Nr. Nisum Højskole var mere kundskabsmeddelende, og pastor Hansen havde en anden måde at drive skole på end Kold, så mødte de unge også her „det levende ord“. Tilgangen øgedes. I 1896 var der på sommerholdet 127 unge piger. Da var der forlængst rejst nye bygninger. Af eleverne gik de fleste til deres vante gerning og satte spor, hvor de kom til at bo. Dette er Ad. L. Hansens eget udsagn. Det kom også til at

gælde for elever fra de andre Indre Missions højskoler, der snart oprettedes rundt i vort land.

Så stærkt sagde Grundtvig det ved folkemødet på Skamlingsbanken 1844: „En dansk højskole var alt i mange år min sødeste drøm, og det står mig klart, at rejser den sig ikke, da er det forgæves, alt hvad vi har stridt og lidt, alt hvad der er sunget, sagt og skrevet til modersmålets ære.“ — Olfert Ricard udtrykte det således: „Hvad en højskole dog må være for en velsignet ting, for en ideel arbejdsmulighed: at have de unge under eget tag i det meste af en sommer eller vinter.“ Vi, der en kortere eller længere tid har virket „i oplysningens tjeneste“ på en højskole, på Nr. Nisum Højskole, mange hundrede gamle elever spredt ud over land og rige kan stemme i med. Højskolen blev „vor ungdoms lyse borg“. Vist blev der slidt med dansk og regning både på klassen og rundt i elevværelserne, men der blev også lyttet, sunget og snakket. Oplysning og oplivelse, de to søskende kom hånd i hånd; det gav oplevelsen.

Hvis man sandfærdigt skal fortælle Nr. Nisum Højskoles historie fra 1887 til i dag, så bliver der ingen glorie til mennesker. Vel var der 127 elever i 1896, men der var kun 27 i 1901. Der er fejlet i pastor Hansens tid og siden efter. — Det både af bestyrelse, forstandere, lærere og elever. Det var ikke nemt altid. Ofte var vejen frem tilsyneladende ufremkommelig, gik gennem gus og tåge. Der var tider, hvor venner i angst spurgte: Kan vi blive ved? Der er meget at angre og bede om tilgivelse for. Vi er stille og mindes. Hvad så? Der er mere at takke for. — Der kom altid en flok, i de senere år (efterskolen!) mange. De lærte og lyttede. De så i glimt ud i en stor, ond, skøn verden, fik venner for livet, mødte måske den levende Gud i livets ord og gik så, rigere, ud i deres vante gerning.

Når vore venner har rund fødselsdag

vil vi gerne være med til at give dem en god og festlig dag, og vi har ingen god samvittighed, hvis vi glemmer eller lader, som vi glemmer.

Gennem storm og stille har vor skole gjort sin gerning i 75 år, og den har i dette lange tidsrum fået mange venner.

Lad os nu vise, at vort vennensind er oprigtigt og ikke bare tom snak. Lad os med glæde og efter evne allesammen give vort bidrag.

Med dette jubilæumsnummer følger et girokort, så vi alle får en direkte opfordring til at give en jubilæumsgave. Så frimodigt har vi ikke før bedt om penge til skolen, i alt fald ikke i min tid som forstander, og det er dog efterhånden blevet til 13½ år.

Når vi så dristigt beder om penge, er det, fordi det ikke er til os selv, men til den ungdom, der kommer her ad åre. Vi mangler sådan en stor sal til idræt og fester. De unge mænd skal og bør have lov til at bruge deres kræfter om vinteren. Men så må de have mulighed for at bruge kræfterne på fornuftig måde. Og tænk på vore piger i sommer, de måtte mangen gang lege og spille bold i pløret, fordi det regnede så meget, og der var ikke plads inden døre.

Ved vort bibelkursus var vi en aften over 600 mennesker, og vi var fordelt i 6—7 lokaler. Tænk, hvor festligt, om vi havde kunnet sidde sammen!

Nogle af os husker en elevfest i regnvej. Vi stod uden for et åbent vindue og prøvede på at få fat i noget at rejse hjem med, men vi fik ikke stort andet end en våd fornemmelse.

Lad os allesammen give en ekstra god gave til skolen, der fylder 75 år. Lad os blive fri for flere statslån, men lad os få den store sal. Et godt fællestag vil ikke være for-gæves, for vi har vist halvdelen af de ca. 300.000 kr., der skal bruges til sal (og boliger). Denne opfordring er fra skolens bestyrelse, dens stab og mange flere.

A. Kristensen.

Det er kendeligt, rundt i vort land, at der gennem 75 år har været et oplysningens og oplivelsens kildevæld i Nr. Nissum (seminariet, oprettet 5 år senere end højskolen, kærlig ihukommelse!) — Det kendes bl. a., når skolen i den lyse sommer holder sin årlige elevfest. Da kan man ikke spytte for biler. Jeg måtte i sommer parkere ved landevejens nordre kant, et godt stykke øst for Kongensgård, for op i den „myretue“ det skulle der lyst til. Mange biler, det betyder mange folk, mange *venner*. Så mange venner! Så finder de sammen, et par kammerater fra dengang; de finder en sti, får tændt piben og får en snak om den sære, korte, rige, skønne tid, da de var på højskole. — En gylden tråd blev slynget ind i deres tilværelse. Det kendes, når højskolen kalder sammen til

egnstævner. — En forårssøndag i Vinderup menighedshus. Det er en lys aften. Nissumstævne! — Ca. 300 deltagere: sommerholdet, gamle elever fra et stort opland, unge fra by og sogn, værtsfolk m. fl. Da løfter sangen sig ung og stærk og løfter sindet op over det lave, for en stund op over hverdagen, og da er ånden nær. Der sker noget i sjæle, af evigheds-kraft. — Jeg husker en aften i en stor sjællandsk by. Jeg havde talt der og blev bedt hjem til en kop aftenkaffe hos et par venlige unge mennesker. Der var også plads til nogle af mødedeltagerne. Der var gamle nissumelever derimellem. Jo, de huskede, jeg havde en vis tilknytning til deres kære skole. Den slags oplever forstanderen og skolens lærere i rigt mål. — Jo, mange venner! — De modtog en-

gang, nu giver de, som de kan. — For eksempel forbøn.

„Af vore elever gik de fleste til deres vante gerning.“ Det kendtes på dem derhjemme, at de havde været på højskole eller efterskole. De fleste fik nyttige kundskaber. Ad. L. Hansen kunne finde på at lade afholde en slags eksamen, inden holdet rejste hjem. Det slog heldigvis ikke igennem. Mange blev „åbne“, som Kold udtrykte det, modtagelige, i stand til at kontakte omgivelserne, fik en rigdom i sindet, en styrkelse af livsviljen, et livsmål, fik sans for, hvad der er af ånd. I hjem og virke satte det spor. Mange af de unge piger kom fra landet, og selv om nogle blev sygeplejersker, lærerinder, kontorfolk m. v., så blev det store antal dog husmødre i by eller på land. — Nu de unge mænd! Lærere, diakoner, vognmænd, chauffører, håndværkere osv.! Vel, men de fleste — i hvert fald af højskoleeleverne — kom tilbage til landbruget, som de gik ud fra.

I tiden går det store ryk fra land til by. Nogen landbougdom, som søger vor skole, som søger højskolen, vender ikke tilbage til fædrenes erhverv. Højskolens opgave er den samme nu som før — om end ofte under andre, nye former — at tale „et levende ord“ midt ind i oprykning og udrykning, jag, teknik, nydelse, materialisme, almindelig verdsliggørelse, et ord, der kan hjælpe unge til at leve ret og virke ret. Pastor Hansens udtryk for højskolens mål gælder stadig: „Iøvrigt, brødre! alt, hvad der er sandt, hvad der er ærbart, hvad der er retfærdigt, hvad der er rent, hvad der er elskeligt, hvad der har godt lov, enhver dyd og enhver hæder, læg jer det på sinde!“ Kr. Kolds hellige undren over, at Gud elsker mennesker, og hans lyst til at fortælle det til unge, er en elementær forudsætning for enhver, der virker „i oplysningens tjeneste på vore ungdomsskoler“. Så bliver berøringsfladen mellem højskolen og byungdommen nok større med tiden. — Om ellers „den hellige flamme“ må blive ved at brænde på vore højskoler — på Nr. Nissum Højskole og Efterskole.

34 år på Nr. Nissum Højskole

I september 1928 rejste jeg til Nr. Nissum for at se, om der kunne blive en plads til mig. Dengang var der overflod af ungdom, og det var svært at få en stilling, som man kunne gifte sig på, og selv om jeg var aldeles uforlovet, så drømte jeg dog skønne drømme om et fremtidshjem.

Jeg havde efter min eksamen haft forskellige pladser, og jeg var blevet så inderlig ked af at flytte fra sted til sted. I efteråret 27 havde jeg fået et brev fra min gode ven Korsholm, der skrev, at han måtte forlade Nr. Nissum højskole på grund af sygdom, og om ikke det var en plads for mig? Jeg var imidlertid da ansat for vinteren på Rønde Højskole og tænkte derfor ikke meget over det. Men da vinteren på Rønde Højskole var gået, og en sommer i Kolding herredes landbrugsforening nærmede sig sin afslutning, kom spørgsmålet, hvad jeg nu skulle. Brevet fra Korsholm kom frem i min erindring, og jeg tænkte, at det kunne da ske, de endnu manglede en landbrugskandidat i Nr. Nissum. Jeg skrev så til den ukendte skole, og en ubekendt forstander, der hed Ludvig Olsen, svarede mig, at mit brev var kommet dagen før, de skulle have bestyrelsesmøde, og man ville fra skolens side gerne have en forhandling med mig, ligesom skolen ville betale halvdelen af mine udgifter til rejsen.

På vejen til Nr. Nissum tog jeg den beslutning, at jeg ville have pladsen på skolen, hvis jeg kunne få 1500 kr. årligt og frit ophold, men jeg ville forlange 1800 kr., hvilket jeg også håbede at få, da jeg var tilbudt 150 kr. månedligt på en anden skole, men det var ganske vist kun for 5 måneder.

Desværre hyklede jeg muligvis en lille smule, da jeg var kommet til Nr. Nissum. Jeg var nemlig engang blevet stærkt bebrejdet, at jeg ikke havde takket for et værelse, der var blevet mig anvist, og da så forstander Olsen og frue viste mig „Østerlide“, sagde jeg, idet jeg tænkte på værelsets rummelighed og den gode udsigt derfra, at det var et dejligt værelse. Jeg husker, at forstander Olsen sagde noget til fru om, at så behøvede de jo ikke at søge over det. Værelset var nu ikke særligt velmøbleret, og det viste sig siden også at være meget koldt.

Så skulle der tales om lønnen, og nogle af bestyrelsens medlemmer var kommet til stede. Da jeg nævnede de 1800 kr., sagde Peter Frandsen, at det var nu vist mere, end de havde regnet med. Rasmussen Byskov, tidligere lærer ved skolen, sagde, at jeg skulle have 1000 kr., og kunne jeg så tjene

1000 kr. ved andet arbejde, så kunne det godt gå.

Sagen var jo den, at jeg kun ville få et lille timestal, og der ville blive en hel del tid til min egen rådighed.

Det kæmpede hårdt i mit sind, men jeg sagde nej til de 1000 kr. om året. Min beslutning stod fast. Men jeg var ked af det, og det var forstander Olsen vist også for han (vistnok) hviskede til mig: Sig bare ja, kommer det til at gå godt, skal du nok få en sådan løn, at du bliver glad for at være her.“ Og så sagde jeg ja, og blev også fri for at flytte i 34 år, og forhåbentlig bliver jeg fri nogle år endnu.

De første 3 år var Ludvig Olsen forstander. Han var en sjælden mand, der faktisk kunne alt muligt. Han kunne sige velkommen, så det kunne høres over hele skolen. Han kunne tale med begejstring og inderlighed, og aldrig glemmer jeg hans foredrag om: Standfugle, strejffugle og trækfugle. Han var ikke alene sanglærer, men han var det utrættelig, og mange af de sange, der dengang blev sunget, havde han selv skrevet. Det er iøvrigt en stor fejltagelse, at ikke nogle stykker af disse sange er kommet med i De unges Sangbog. F. eks. „Barsk og hvileløs er vinden“, „Der bygger en fugl i min have“ og „Fra jeg var ganske lille“. Den sidste er en herlig sang om den huslige pige, og her synger vi den endnu, når vi har fest i skolekøkkenet.

Af alle de gode kolleger, jeg har haft, må jeg nævne en eneste. Lærer A. C. Nielsen, der var ansat her et halvt år, før jeg kom, og som havde fået den herlige lille ungkarlelighed „Elysium“. Han kunne holde foredrag som nogen provst og fortælle som den bedste. Blev han bedt om at holde en tale om dette eller hint, så holdt han den omgående. Mærkeligt nok var vi trods ret ensartede kår i opvæksten meget forskellige. Han var noget moderne og en lille smule rebelsk, medens jeg var meget gammeldags og konservativ af natur. Vi var næsten altid uenige, men aldrig var vi uvenner, og altid var vi enige om, at Ricard var rigtig.

Det var slemt for skolen, at lærer Nielsen rejste. Det var også slemt for mig, men jeg trøstede mig med, at nu fik jeg „Elysium“, og at der ikke var så langt til Vinderup.

Lærer Nielsen elskede højskolen og livet her. — Hans kærlighed har vist sig at være af enestående frostat natur. Jeg behøver blot at nævne det årlige Nissumstævne i Vinderup.

Det var den 1. april 1931, at lærer Nielsen rejste, og i månederne fra maj til august var jeg den eneste mandlige lærer ved højskolen, der bortset herfra var særdeles vel bemandet. Forstander Olsen var i Sverige vist nok i 11 dage, og i disse dage begyndte jeg så småt med noget, jeg kaldte frie foredrag.

Da vi kom til august, rejste forstander Olsen,

men efter ham stod en god og ny skolebygning, og tusindvis af træer var ved at gro til og skabe en herlig ramme om skolen og livet, der her rørte sig. Selv om meget er udbygget og forbedret siden, så var dog forstander Ludvig Olsens store indsats af enestående betydning. Ludvig Olsen tog senere navnet: Meinild.

Så kom lærer Kaag tilbage og blev forstander her fra 1. august 1931, og ligesom jeg i nogle år havde haft hjem hos forstander Olsens, så fik jeg nu i to år hjem hos forstander Kaags.

Kaag var stilfærdig af væsen og således meget forskellig fra Olsen, men begge gjorde de dagens gerning til gavn for vor skole.

Mens Kaag var forstander, fik skolen en mængde forbedringer, og efterskoleklassen kom ind i billedet, hvorved skolens elevtal blev sat så meget op, at driften blev rentabel.

Allerede sommeren 29 begyndte mit regnskabsarbejde, og fra 1. januar 1930 var jeg blevet ansat som regnskabskonsulent i Skodborg-Vandfuld Herreders Landboforening, hvilket vistnok var en af grundene til, at jeg kunne blive ved skolen trods dennes meget anstrengte økonomi.

I 1932 kneb det skolen at få en håndgerningslærerinde, og så indvilligede Rasmussen Byskovs datter Agnes (kaldet Ninna), der ellers havde lagt lærerindegerningen på hylden, i at hjælpe os. — 15 måneder senere holdt vi bryllup og fik lov til at bo på „Bredtålblik“. Et stort mål var nået.

Så kom 16 år, hvor jeg færdedes meget på stien mellem skolen og „Blik“. Til at begynde med var alt godt undtagen vor økonomi. Efterhånden fik jeg mere og mere regnskabsarbejde, og da vi fik efterskolen i gang, fik jeg også flere timer og mere i løn på skolen. Men nu kneb det så hårdt at få tiden til at slå til. Det var i virkeligheden strenge år, og lykkelige var vi, da jeg i 1943 kom på fuld lærerløn på højskolen og kunne frasige mig konsulentarbejdet.

Da så den tyske værnemagt beslaglagde skolen, fik jeg en stor ferie. Der var dog til tider noget arbejde ved skolen, og jeg sagde ja til alle møder, som jeg blev opfordret til. Desværre gik rutebilerne kun hveranden dag, og der gik meget få tog, men jeg havde kort tid i forvejen på grund af benzinstriktionerne fået en ny cykle, og det kom mig nu til gode.

Efter besættelsestiden fulgte et par skønne år, men så kom fru Kaags svære sygdom. Fru Kaag var så energisk og myreflittig — og både som husmor og som skolemor havde hun en meget krævede opgave, og det er ganske givet, at hun sled for hårdt.

Aldrig vil vi glemme tiden med fru Kaags sygdom og familien Kaags afrejse. Vi var på mange

måder, skønt hver havde nok i sit eget, blevet arbejdet godt sammen. Atten år er alligevel noget.

Vi var ikke så meget yngre end Kaags, og når bestyrelsen bad os om at blive, var det, fordi vi var kendt med skolens vennekreds, og her tænkes især på de tidligere elever.

De tidligere elever. — Hvilken lykke og rigdom. Hvor var de flinke mod deres unge og uprøvede lærere, de, der nu så venligt sender os deres flinke børn. Hvor havde vi det skønt sammen, da jeg boede på elevgangen, og senere når den tids elever kom og var sammen med os på „Blik“. Og eleverne fra vor tid som forstanderfolk, hvor har de været os til megen, megen glæde og forbavsende lidt sorg.

Hvordan er det så at være forstander? Dengang jeg var lærer, syntes jeg ofte, at forstanderen havde det godt. Nu savner jeg en ung lærer til at bo på elevgangen og til at være stikirenddrenge.

Til gengæld er det en stor fordel på mange måder at have gifte lærere, og da især når vi har så flinke lærere, som vi har haft den lykke at have gennem årene. Og sikke lærerinder vi har haft. De har vel nok været flinke til at stikke i rend, for at jeg skulle være fri.

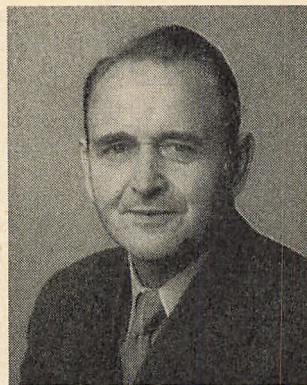
Vi har haft ene flinke karle og omtrent ene flinke piger, og hvor har det været os en hjælp og en lettelse.

Sognets og egnens befolkning har vist skolen megen venlighed, men medens det for 30 år siden var således, at eleverne næsten blev inviteret for meget ud til aftenkaffe så har efterhånden rationering, større elevhold og nu for lidt hjælp i hjemmene medført, at vi sjældent bliver inviterede ud med hele flokken. Da vi fik de mange invitationer, som havde en tilbøjelighed til at klumpe sammen sidst på kursustiden — for man skulle da have eleverne på højskolen til en kop kaffe, men det drev tit så længe som muligt — da var det sommetider vanskeligt, fordi eleverne gerne ville være hjemme de sidste aftener; men nu er det således, at en invitation er noget af en oplevelse og derfor meget værdsat. Adskillige hjem inviterer lejlighedsvis, og familien i „Vester Borum“ bliver ved med at invitere hvert vinterhold.

Skolens bestyrelse kom her altid som venner, og hele bestyrelsen har altid været meget velvillig over for os og over for hele staben. — Uden løn har disse mennesker givet skolen en del af deres tid og interesse, og vore bestyrelsesmøder og repræsentantmøder har altid været båret af den gode vilje. Det skal da også nævnes, at vi nu får en god løn.

Så bliver der da især dette for mig at sige tak til de mange for de 34 gode år og for min kones vedkommende de ca. 30 gode år.

Men vi ved, hvem der skal have æren alene. Og

EN ANDEN MILEPÆL

Undtagelsesvis er dette indlæg gået uden om redaktøren og direkte til bogtrykkeren.

November måned bliver som nævnt en begivenhedsrig måned. 3. november skolens egentlige jubilæumsdag. 5. november modtager vi det nye elevhold, og 28.—29. november fejres jubilæumsfesten, men ind imellem indtræffer en begivenhed, som heller ikke må glemmes. Dagen er 9. november. Da fejrer forstander Kristensen nemlig sin 60 års fødselsdag.

Forstander Kristensens data og hans betydning for Nørre Nissum Højskole er fremført ved tidligere lejligheder og skal ikke gentages her, men vi vil ganske kort her på 60 års dagen fremføre vor hjerteligste lykønskning med tak for trofast virke for vor skole gennem de mange år samt ønsket om Guds velsignelse over Deres fremtidige virke til gavn for Nørre Nissum Højskole og dermed for dansk ungdom.

Hjerteligt til lykke!

Skolens bestyrelse og lærerstab.

når vi nu står ved en milepæl ved vor skoles historie, så vil vi uden overmod og uden bekymring, men med fuld fortrosthed sige:

„Han, som har hjulpet hidindtil, han hjælper nok herefter.“

Og så vil vi da bringe vor hjerteligste tak til alle skolens og vore venner.

Agnis og A. Kristensen.

Sommerelever fra 1962

Vi savner jer. Jo, for I var så flinke og venlige. Og så var I også så fornøjelige, når det var på sin plads, og så alvorlige, når der var grund til alvor.

Men I skulle rejse. Mange skulle hjem eller i alt fald tilbage til den vante gerning, og nogle skulle prøve noget andet. Vor tid sammen var i forvejen bestemt til 5 måneder, og selv om vi savner jer — og til tider føler savnet meget stærkt, så sørger vi ikke, når blot det må gå jer godt.

Det var en glæde for lærer Mogensen at gense 9 af jer i Vorgod, og det var en glæde for os, der var til stævnet i Nykøbing, at gense 7 af jer der.

Vi tænker også på jer med fortrøstning, for vi tror, I vil gå til Gud med alt, og så vil I blive hjulpet. Ikke altid vil I blive fri for det, der er strengt, men I vil blive hjulpet gennem de strenge dage.

Jer, der er unge og nye i troen, I bør passe meget på, hvem I omgås, for vore omgivelser vil altid påvirke os. En god plads betyder langt mere for jer end en god løn, men helst skulle I naturligvis have begge dele.

Så var der nogle stykker i flokken, som vi ligesom ikke evnede at give den hjælp, de trængte til. Vil I huske, at Ham, der har sagt: „Jeg er Herren, *din* Gud“, han er alle vegne. Han er også der, hvor du er i denne stund. Og han er særlig nær: „Når vi synger, når vi beder“.

Vi ønsker og beder for jer alle, at I må opleve sandheden i salmistens ord: „At leve Gud nær er min lykke“.

Gud har brug for jer allesammen, og du må komme, som du er.

Hermed tak for sommeren, og nu hører I så til vore venner og tidligere elever, som vi glæder os til at hilse på — især ved vore stævner og fester, og som vi glæder os til at få gode og glade breve fra.

★

Hjemme fra skolen

Forstanderen har bedt mig fortælle, hvad der er sket siden sidst, og det kan være svært nok, da september er den måned, hvor vi skal nå alt det, vi ikke nåede de øvrige 4 måneder på et sommerhold.

I september ligger 2 af vore store stævner. Stævnet i Viborg var som sædvanlig velbesøgt. Der var stopfyldt på KFUK, men den dag er vi alle med fra skolen, og det fylder jo godt.

Viborg-turen i år fik et særligt festligt forløb, idet vi startede tidligt søndag formiddag og kørte om ad Herning, hvor vi så udstillingen „Gården“. Det var jo særligt det meget moderne køkken og alle de mange gode og praktiske ting til hjælp i den daglige husførelse, der interesserede os. Dog var vi også ude at se „Gården“ med alle de moderne maskiner, men det var mest i Herninghallen, vi gjorde vore studier. (De forskellige smagsprøver vakte særlig interesse, og mange køber sikkert Herning-pølser for eftertiden). Frokosten nød vi i Dollerup bakker, og vi nåede at se domkirken, før stævnet begyndte. Efter stævnet var vi alle inviteret til Karen Jørgensens hjem i Jegstrup, og vi siger her hjertelig tak til hele familien Jørgensen for den fine middag, I gav os, og for al den ulejlighed, I havde haft, for at vi skulle få en så festlig aften som afslutning på Viborgturen. Tak!

Stævnet i Herning var også velbesøgt. Det er festligt at samles med så mange tidligere elever ved disse stævner og mærke, at I er en stor flok, der står bag ved det arbejde, der gøres her på skolen.

Det var det udefra, men herhjemme skete der også noget. Højskoleeleverne gav os en meget fin aften, både hvad underholdning og traktement angår, og den aften havde vi besøg af en del Svenstrupboere, som tidligere på sommeren havde taget godt imod os. — Generalsekretær Evald Christiansen har været her og holdt foredrag. Vi har set filmen „Kongen bød“. Eleverne har besøgt lærerfamilierne og gæstet os i „Nyhavn“. En aften var vi til

kvindekredsens offerfest i missionshuset, hvor frk. Emmy Jørgensen, Arabien, talte. Der var bortlodning, og en usædvanlig mængde gevinster gik til højskolen, så det forhøjede jo feststemningen i hvert fald blandt eleverne.

Så nåede vi den sidste dag. Vor afslutningsfest begyndte kl. 16 med altergangsgudstjeneste, som pastor Lange holdt alene for vores skyld.

Det var en festlig stund at samles omkring alterbordet, og vi ville med denne altergang minde eleverne om, at det er gennem sine nådemidler, vor Gud vil hjælpe os frelst gennem livet.

Efter middagen så vi lysbilleder: „Set og sket sommeren 1962“ og filmen „Drømmen om succes“. Derefter samledes vi i gymnastiksalen til afskedskaffe. — Ordet var frit, og mange bragte en hilsen og tak for en god sommer. Eleverne overrakte forstanderen et stort flag til skolen, og det skal til tops første gang på jubilæumsdagen.

5 gode måneder var til ende. Hvad er der så sket siden? Der har været travlhed med hovedrengøring, vi har haft bibelkursus, og i denne uge er her førerstævne for FDF.

Bibelkursuset i år samlede vist endnu flere end de foregående år. Det gik helt efter programmet, og der blev holdt mange gode bibeltimer og foredrag.

Det kan være vanskeligt at få tid til at være med til sådan et kursus, men det er den slags, man skal tage sig tid til.

I oktober afholdes også faglige kursus, og i denne uge er lærer Mogensen og lærer Svendsen på henholdsvis gymnastik- og husflidskursus. Jeg var på håndgerningskursus den 1. uge i oktober; man trænger altid til at lære mere, og det er berigende at træffe kolleger fra andre skoler på sådanne kursus.

Forstanderen skal ud til en del højskoleaftener, og på denne måde går oktober.

Så glæder vi os til at modtage vintereleverne den 5. november, og vi glæder os over, at skolen er fuld til vinter. Kommer der et par højskoleelever mere, kan der skaffes plads til dem,

men elevgangen er fuldt belagt.

I søndags var vi til stævne på Mors, det var som sædvanligt velbesøgt, og vi syntes vellykket. — Også I skal have en tak, fordi I mødte op, og for trofasthed og kærlighed mod jeres gamle skole. K. J.

HØJSKOLEPOST

Vore møder.

Torsdag den 8. nov. Agger. Ths. M.
Lørdag den 10. nov. Aulum. Ths. M.
Mandag den 12. nov. Sønderhå. A. Kr.
Mandag den 19. nov. Gjettrup. A. Kr.
Torsdag den 22. nov. Snebjerg. A. Kr.
Torsdag den 6. dec. Nøvling. A. Kr.

Vandremappernes besøg.

„Tyrkerduen B“ 1961 den 25. sept.
„Båndet“ 1924-25 den 6. oktober.

Eleverne fra sommeren 1962

bringes hermed en hjertelig tak for den smukke blomsterhilsen. Poul Hjorth Lange, sognepræst.

Kære kammerater fra 53!

Vi er mange, som er skuffede over, at „Solstrålen II“ også er gået i stå; for når man melder sig anden gang til en vandremappe, så mente jeg, det var, fordi interessen var stor. Men jeg har i dag fået et brev, og der er altså nogle, der har mod endnu, og tredje gang er jo lykkens gang, så lad os prøve engang igen, men husk nu, at du skal være flink, når „Solstrålen“ gæster din dør! — Interesserede kan melde sig til mig senest 8 dage efter, du har fået bladet.

De bedste hilsener fra
Astrid Gramstrup, Skyum pr. Hørdum.

Til lykke!

Lørdag d. 13. oktober viedes i Skjoldborg kirke frk. Ellen Marie Nielsen (1958) til landmand Svend Erik Hummelshøj, Stagstrup. Bopæl: »Elmely«, Stagstrup, Hørdum.

Fredag den 2. nov. vies i Ejning kirke frk. Agnes Mortensen (1958) og Jens Chr. Tang (1953-54). Bryllupsadresse: „Slotsgården“, Ejning, Vinderup. Bopæl: V. Ausum, Hjerm.

Lørdag d. 3. november vies i Nr. Vium kirke frk. Nelly Mikkelsen (1961) til hr. Hans Kristensen. Bryllupsadresse: Nr. Vium pr. Herborg.

Udgivet af

Nr. Nissum højskoles elev- og vennetøring
Redigeret af forstander A. Kristeussen.

CHRISTENSENS BOGTRYKKERI STRUEN 12385